

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Daniela Spratka, Ph.D. v právní věci žalobce **P. H.**, zastoupeného Mgr. Karlem Klimešem, advokátem se sídlem Macharova 302/13, Ostrava-Přívoz, proti žalovanému **Ministerstvu dopravy** se sídlem Nábř. L. Svobody 12, Praha 1, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 31.3.2015 č.j. 35/2015-150-STK3/3, ve věci oprávnění k provozování stanice technické kontroly,

t a k t o :

- I. Žaloba se **z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se domáhal přezkoumání výše uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje (dále jen správní orgán 1. stupně) ze dne 11. 12. 2014 č.j. MSK 137081/2014, jímž byla zamítnuta žalobcova žádost o udělení oprávnění k provozování stanice technické kontroly (dále také STK) pro osobní automobily.

Žalobce uvedl v žalobě, že správní orgán 1. stupně vyšel z nesprávných údajů jak kapacitní potřeby technických kontrol, tak z nesprávných údajů předpokládané kapacity žalobcovy plánované kontrolní linky. Žalobce měl v úmyslu provozovat jen 2 kontrolní stání. Správní orgán 1. stupně odhadl roční kapacitu okresu Ostrava pro osobní automobily na 75 910 technických prohlídek ročně, žalobce to považuje za podhodnocené. Žalobce vychází ze spisového materiálu, kdy k 1.7.2014 byl počet osobních vozidel v centrálním registru 165 798, při dvouletém cyklu technických prohlídek by se podle žalobce jednalo o 82 899 prohlídek ročně. Žalovaný by měl vzít v potaz aktuální údaje ke dni 1.1.2015. Podle žalobce není důvod pro zamítnutí žádosti, pokud včetně nové STK nedojde k překročení kapacitní potřeby technických prohlídek území okresu (nikoli kraje, jak je mylně uvedeno v rozhodnutí) o více než 20%. Rozhodnutí obou stupňů porušují čl. 26 Listiny základních práv a svobod, konkrétně žalobcovo právo na podnikání. Pokud soud dospěje k závěru, že správní orgány rozhodly v souladu se zákonným rámcem, měl by předložit k posouzení ústavnosti dotčenou část zákona (správně vyhlášky – pozn. soudu) č.302/2001 Sb.

Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby s tím, že se řádně vypořádal se všemi odvolacími námitkami. Zdůraznil, že správní orgán 1. stupně postupoval v souladu s přílohou č.19 vyhlášky č.302/2001 Sb., v platném znění (dále jen vyhláška), žalobce vůbec nepochopil základní požadavky na provozování STK, z nichž jednoznačně vyplývá, že žalobcem uvažovaná STK může být stavebně uspořádána jako kontrolní linka o 3 nebo 4 kontrolních stáních. Žalobce napadá obecně a účelově platný právní stav, záměrně opomíjí další úlohu státní správy, kterou je hájit veřejný zájem. Cílem regulace je udržet mezinárodně závazný standard pro provádění kontroly technického stavu silničních vozidel a prosazovat veřejný zájem provozování silničních vozidel, která svým technickým stavem neohrožují účastníky silničního provozu a nepoškozují životní prostředí.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen s.ř.s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Z obsahu správního spisu soud zjistil, že žalobce podal 15.10.2014 žádost o oprávnění k provozování STK pro osobní automobily na konkrétních pozemcích v Ostravě-Bartovicích. Správní orgán 1. stupně provedl výpočet na základě údajů z centrálního registru silničních vozidel k 1.7.2014 a kapacity konkrétních STK ve správním obvodu Ostrava a zjistil, že potřebná kapacita správního obvodu Ostrava pro osobní automobily je 75 910 technických prohlídek ročně, přičemž celková teoretická kapacita v tomto obvodu je 82 500 technických prohlídek ročně, není tedy splněna podmínka § 16a vyhlášky. O žalobcově odvolání rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím, v němž mj. uvedl s odkazem na § 16 vyhlášky, že je vyloučeno, aby byla kontrolní linka zbudována jen pro 2 kontrolní stání. Dále poukázal na změnu znění § 16a vyhlášky s účinností od 1.1.2015 a provedl nový výpočet podle údajů pro rok 2015, se závěrem, že zřízením další STK by došlo k překročení nově nastavených limitů.

Pokud jde o počet kontrolních stání, soud souhlasí s žalovaným, neboť ust. § 16 vyhlášky počítá pouze se 3 nebo 4 kontrolními stáními a vymezuje k tomu velmi konkrétní technické požadavky (např. délku linky v odst.1 písm.a) s tím, že tyto podmínky uspořádání nemusí splňovat pouze STK, které provádějí pouze technické prohlídky vozidel Ministerstva obrany, Ministerstva vnitra, Policie České republiky a Bezpečnostní informační služby (odst.11). Správní orgány proto postupovaly v souladu s právními předpisy, pokud neakceptovaly žalobcův úmysl provozovat STK se 2 kontrolními stáními.

Pokud jde o výpočet k 1.7.2014, žalobce vycházel ze stejných vstupních údajů jako správní orgán 1. stupně, avšak pouze vydělil počet vozidel číslem 2. Tento postup neodpovídá výpočtu podle přílohy č.19 vyhlášky, který zohledňuje mnohem více okolností (např. četnost prohlídek u vozidel mladších 4 let atd.), správní orgán 1. stupně tak nic neodhadoval, jak uvádí žalobce, ale provedl výpočet v souladu s právními předpisy.

Žalobní námitka, že žalovaný by měl vzít v potaz aktuální údaje ke dni 1.1.2015, se zcela mýlí s obsahem napadeného rozhodnutí, když žalovaný se právě touto otázkou konkrétně a věcně zabýval v odůvodnění napadeného rozhodnutí na str.4. Proti závěrům výpočtu žalovaného pak žalobce v žalobě nic nenamítl. Za těchto okolností se jeví jako nadbytečná žalobcova polemika ohledně výkladu § 16a vyhlášky, když žalovaný doplnil porovnání podle novějších údajů a v souladu s aktuálním zněním podmínek vyhlášky.

Pokud jde o čl. 26 Listiny základních práv a svobod a žalobcovo právo na podnikání, soud zde vychází z judikatury Ústavního soudu, např. z nálezu ze dne 25.11.2003 sp.zn.I.ÚS 504/03 (kde se jednalo o neudělení úředního oprávnění pro ověřování výsledků zeměměřických činností). Ústavní soud zde v souvislosti s čl. 26 Listiny základních práv a svobod vyložil, že *...stanovení podmínek a omezení výkonu určitého povolání a určitých hospodářských činností uskutečňuje veřejná moc ve veřejném zájmu, jímž je především zájem na kvalitě výkonu takových činností. ... existují povolání a obory činnosti, kde je role veřejné moci mnohem širší; v takových případech to je sama veřejná moc, která se bezprostředně podílí na konstituování určitého oboru či typu činnosti, a v takových případech působí veřejný zájem bezesporu mnohem intenzivněji. Pokud se jednotlivce dovolává práva na přístup a výkon takových činností, které jsou vykonávány více méně ve veřejném zájmu (resp. je to veřejný zájem, který vede vůbec ke konstituování takového typu činnosti), oslabuje se jeho postavení v pozici statu negativu a naopak takové právo se dostává do dimenze, v níž vytváří status positivus. Je to především veřejná moc a organizace veřejné moci, které svou existencí vůbec zajišťují výkon takových činností.... V takových případech je však podle Ústavního soudu třeba zcela jinou optikou hodnotit podmínky a omezení výkonu takových činností, kdy veřejná moc nezasahuje do autonomní sféry jednotlivce, jejímž jedním z atributů je svobodný výkon zvoleného povolání, nýbrž takové podmínky či omezení nejsou vlastně zásahem v pravém slova smyslu, ale jsou naopak součástí konstituování přístupu k takové činnosti. V takových případech se oslabuje pojetí práva podle čl. 26 odst. 1 jako institucionální garance autonomní sféry jednotlivce, do níž veřejná moc není oprávněna zasahovat,*

ale je to naopak právo, předpokladem jehož realizace je organizace veřejné moci a strukturace veřejného zájmu na výkonu příslušného povolání. ... Jinými slovy, při aplikaci práva na svobodnou volbu povolání je třeba vždy posuzovat roli veřejného zájmu a roli veřejné moci na samotném vytváření předpokladů pro výkon takové činnosti, a uplatněné podmínky a omezení výkonu je nutné vždy podrobit testu proporcionality, která je pro různá povolání odlišná, aniž by tím docházelo k narušení principu rovnosti (čl. 4 odst. 3 Listiny).

Krajský soud k tomu doplňuje, že žalobce usiloval o oprávnění k provozování STK, tedy o druh kontrolní činnosti ve veřejném zájmu, jak jej zmínil i žalovaný ve vyjádření k žalobě. Soud má za to, že na tuto činnost lze nepochybně vztáhnout výše uvedené závěry Ústavního soudu, proto neshledal důvod pro předložení věci k posouzení ústavnosti, jak žádal žalobce.

S ohledem na výše uvedené soud žalobu v souladu s § 78 odst. 7 s.ř.s zamítl jako nedůvodnou.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s.ř.s., když procesně úspěšnému žalovanému nevznikly žádné náklady nad jeho obvyklou úřední činnost.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku je **m o ž n o** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

V Ostravě dne 16. března 2017

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu